

Вмѣсто туй отваряме вратата. Магда ме вижда. Тя ме вижда мене, убиецътъ ѝ, когото не виждаше до сега. И не казва — вѣнъ!

Гледа ме съ блѣскави, широко очворени очи и ме допуска при себе си. Нѣкаква безжизнена, безумна усмивка, не усмивка дори, нѣкаква свѣтлинка, минава по лицето ѝ про-свѣтнало отъ слабостъ.

Вълна отъ ридания повдига гърдитѣ ми. Азъ повдигамъ неволно ржка къмъ сърдцето. И всичко се стопява въ гърдитѣ. Цѣлия ужасъ и ожесточение къмъ себе си, всичко чезне. Душата ми се избистря за по-малко отъ мигъ. И само едно желание, единъ импулсъ ме изпълня — да помогна. Да я спася. По-скоро!

— Магда! — казвамъ азъ и не мога да продължа.

Пристѣпвамъ къмъ нея все по-близо. Славчето все ме държи за ржката. Сякашъ то се бои да не ме изгуби пакъ... А тя леко се повдига отъ леглото и усмивка, на любовъ ли, на прошка ли, все по-ясно трепти на лицето ѝ.

Азъ хващамъ изтънѣлата, като на малко момиче, безкръвна ржка, искамъ да я цѣлуна. Но тя я дърпа. Азъ казвамъ като се давя отъ възторгъ и отчаяние:

— Магда, любима!... Защо направи така? Ти си като възкръснала... И шеговито — И азъ съмъ възкръсналъ... Пакъ при тебе...

Тя се допира леко до ржката ми. Гърдитѣ ѝ се повдигатъ и спускатъ въ страшно вълнение. Тя отваря уста да каже нѣщо, но, изведнажъ... О! Изведнажъ тя ме побутва инстинктивно и съ страшенъ викъ на ужасъ, само съ едно: о-о-о! се обръща и алена струя кръвь рухва отъ устата ѝ. Тя се задавя, рждетѣ ѝ конвулсивно се счепкватъ въ кревата и тя плюе, плюе, плюе. Сълзи отъ вълнение се затъркулватъ отъ очитѣ ѝ. Внезапна отпадналостъ, нѣкаква сѣнка покрива лицето ѝ. Тя безсилно се отпуска на възглавницата.

— Вода! — звучи хрипавъ и задавенъ гласътъ ѝ.

Азъ ѝ давамъ вода, настанявамъ я въ леглото. Тя е станала лека като перце. Бърша опръсканитѣ съ кръвь устни, милвамъ я по изпотеното чело.

— Тичамъ за докторъ, — бързамъ азъ, и безпаметно повтарямъ — сега ще го доведе, ей сега, ей сега. Ти постой мирно, не се вълнувай повече... Ей сега ще се върна, ей сега...

Но азъ не тичамъ. Стъклено неподвижниятъ блѣскавъ погледъ, пълненъ съ ужасъ, ме задържа. Азъ я милвамъ пакъ по студеното чело и все повтарямъ: